

D218 Sosyal Siyaset: Sosyal Yardım, Güç ve Çeşitlilik

CDA3: CDA5615

11:15-18:27 BBC R4 Programı Liberal İngiltere Mahkemede Tarih: 09.01.97	
Bea Campbell	Davacının sosyal yardımı hakeden ve etmeyen yoksul ayrımından tek bir sonuç çıkarabiliriz: yoksul, yoksulluğu kendisi yaratır; amaçsız ve umursamazdır ve refah devletinin yardımlarının çekilmesiyle kendisini çoğaltması engellenmelidir. Bu talep, yeni bir tür soy ıslahı anlamına gelmektedir. Alt-sınıf da denen nüfusu elemek için yapılacak bir tür ekonomik, etnik temizlik biçimi. Ama bu ülkenin dörtte biri yoksul sayılmakta. Ortalama gelirin yarısından azıyla yaşıyorlar. Hepimiz yoksul insanlar tanıyoruz. Bazılarımız bu yoksul insanlardanız. Sözkonusu olan, 'onlar' değil, 'biz'iz. Refah devleti, yoksulluğa sebep olmadı, aksine biraz olsun istikrar, güvenlik ve artan eşitlik sağladı. Devletin küresel ekonominin depresmel değişiklikleriyle sarsılıp duran ekonomiye yatırım yapmaktan geri durması zenginlik yerine kalıcı bir fakirleşme getirdi ve toplum ekonomik bir buhran durumunda yaşamaya başladı.
Woman	Whitehouse Caddesi'nden aşağı inerseniz, Price Merkezi'ne bağlanırsınız; ondört yıl önce mezbahaydı, şimdi ise...
Bea Campbell	Tyneside tipik bir örnek. Bir endüstri sembolüken boşa harcanmış, devlet ve iş çevreleri tarafından terk edilmiş. Fakirleşmiş yörelerinden biri de Scotswood. Mühendis ve

	gemi inşa edenleri barındırmak için kurulmuş; Tyne kıyısından Vickers'a binlerce adam yürürmüş, dünyaca ünlü mühendisler. Devlet buna son vermiş. İnanılmaz! Birleşik Krallık artık gemi inşa etmiyor. Ve Scotswood'da gemi kalmadı. İş yok. Maaş yok. Mary Ray, mahallesinin can düşmanlarını izleyen bir toplum eylemcisi.
Mary Rae	Vickerlıların kendisi ve siyasetçiler, Vicker'ı bu yöreden başka yere taşımaya karar verdiler. Ama işgücünü yanlarında götürmeyi istemediler. Peki bu durumda bu kadın ve erkeklerle ne yaparsınız? Onları işsiz bırakırsınız. Esnaf oldukları için, yeniden eğitilmedikleri takdirde başka bir meslekleri yok ve yeniden eğitilmeleri için de buralarda fazla bir fırsat yok. İşte bu durum, yöreyi mahvetti, çünkü bir toplum olarak sabah kalkıp işe gitmeye alıştıysanız ve artık bir işiniz yoksa ne yaparsınız?
Bea Campbell	Birleşik Krallık'taki pek çok şehir bu durumda. Eleştirenler tarafından kenar mahalle denen bu yerler hırsızlar ve tek ebeveynler ile dolu. Ama Scotswood bir başka tipik hikaye de anlatıyor: annelerin hayatta kalmak için geliştirdiği kendi kendine yetme stratejileri. Mary Ray'in bağlantıları, kamu huzuru ve ekonomik yenilenme için sıkı çalışıyorlar ve sosyal yardımın bağımlılık yarattığına dair inancı çürütüyorlar.
Mary Rae	İnsanların orada durup da yardım gelmesi için boş boş beklediklerini düşünmüyorum. İnsanlar düştükleri durumdan kalkıp Scotswood'da pek çok şey yaptılar. Bu sosyal yardım alan, unutulmuş insanların çabasıyla oldu ve Scotswood'daki kadınlar çok çok güçlü kadınlar. Ve Scotwood'a inanıyorlar, aksi takdirde bu topluluk değişmez; bu kadınlar olmasa, yöre kendine gelemezdi. Bence kadınlar çok şey verdiler, verdikleri en önemli şey de kendileri.
Bea Campbell	Burası ülkedeki en yoksul yerlerden biri. Yine de, bahçeleriyle uğraşan etkin vatandaşları olan, eve

	<p>ekmek getiren, burun, alt ve gözyaşı silen canlı bir muhit. Çoğunlukla da anneler – yalnız kalmış anneler – Birleşik Krallık'taki en çok iftira edilmiş anneler. Son yirmi yılda kültürel bir devrim yaşandı. Kadınlar tehlikeli ya da işe yaramaz eşlere katlanmak yerine yoksulluğu tercih ediyorlar. Tüm sınıflardan kadınlar için bu böyle. 1993'te o zamanki Welsh bakanı John Redwood Güney Galler'deki St Mellons kasabasını ziyaret ettiğinde, kasaba herkes tarafından tanındı. Redwood, 'sorumsuz kadınlar', 'babasız aileler', 'sosyal güvenlik yardımını kesip bunları aç bırakın' gibi şeyler söyledi. Sue Shepherd işte St Mellons'un yalnız annelerinden biri ve eleştirilere karşı şunları söylüyor.</p>
Sue Shepherd	<p>İnsanlar kalkıp da 'bu insanlar sadece sosyal yardım almak için hamile kalıyorlar' diyebilir. Ha, çok üzgünüm. Kendim de bir tek ebeveyn olarak söyleyebilirim ki, sırf sosyal yardım almak için kimse kendini bu duruma düşürmez. Neden mi? Çünkü bu durum sandığınızdan çok daha zor.</p>
Bea Campbell	<p>Yalnız anneler değilse de, evsizler için sokaklar ailelerinin yanından daha güvenli olabiliyor. Ya da iş araması gerekirken evde oturan uzun süreli işsizler. Devletin araştırmacılarının bir bağımlılık kültürü oluştuğunu gösterme çabalarına rağmen, bunun hayali bir kanı olduğu gözüküyor. John Hills LSE Üniversitesinde bir iktisatçı.</p>
John Hills	<p>Sosyal güvenlik yardımlarının işgücü arzı ve insanların çalışma isteğine etkisi, iktisadi ve sosyal araştırmaların son bir kaç on yılda en önemli alanlarından biri haline gelmiştir. Sıradışı olan, bu çalışmaların çoğunun çok az bir etkileşim bulmasıdır. Sosyal Güvenlik Birimi'nin yayınladığı güncel bir araştırmaya ve insanlarla derinlemesine mülakatlar yaparak gerçekleştirilen araştırmaların bir çoğuna göre, yardım alan işsiz insanların büyük bir kısmının çalışma kavramına büyük bir bağlılıkları var.</p>
Bea	<p>İnsanlar çalışmak istiyorlar ancak bir becerileri</p>

Campbell	yok. Çocuklarına bakacak kimseleri yok. Bazen bir mülakattan geçmek için gerekli kıyafetleri yok. Ve tabii iş de yok. 'Git işine!' diyorlar. 'Herhangi bir iş, işsiz kalmaktan iyidir' diyebilir miyiz?
John Hills	Başka bir seçenek yoksa, insanlar hayatta kalmak için asgariyi kazanmak maksadıyla geçim derdine düşebilirler, ki bazı Üçüncü Dünya ülkelerinde insanların bisiklet pedallarını işportada sattığını gördüm. Bu, o kişiye uzun süreli kariyer kazandırmak açısından yapıcı bir seçenek değildir. Makroekonomik bir bakış açısından yaklaştığımızda da, Birleşik Krallık olarak dünya ile rekabet etmek istiyorsak, bu durumda insanlarımızın olması karlı bir yol değil. Düşük becerili, düşük maaşlı işlerde çalışmak zorunda olan insanlar. Dibe dalmak isterseniz, ne kadar aşağı dalabileceğinize dair sınırlar sonsuzdur.
Bea Campbell	John Mills gibi iktisatçılar, sosyal güvenlik programlarının sadece bireyler için değil bütün olarak ekonomi için de gerekli olduğunu bize hatırlatıyorlar. Diğer seçenek, tehlikeli bir şekilde kutuplaşmış bir toplum. New Castle Şehir Belediyesi'nde Sosyal Çalışma Müdürü olan Joe Cafrey, bize şöyle bir düşünürsek toplumların sorunun değil, çözümün bir parçası olduklarını anlatacak.
Joe Cafrey	Bunlar, gerçek insanlar. Gerçek arzuları olan gerçek insanlar. Umutları olan ve fırsatlara ihtiyaç duyan insanlar. Bir araya gelip bir toplum olarak organize olma fırsatlarına ihtiyaçları var. Ailelerini geliştirmek ve geleceğe dair umut beslemek için fırsatlara ihtiyacı var ve bu para demek. Bu tip topluluklarda kaynaklar çok önemli. Ve bence yardımı kesip kenar mahalleleri ve oralarda yaşayan insanları unutmayı önermek fazlasıyla utanç verici.
Bea Campbell	Joe'nun bize söylediği etrafınıza dönüp baktığınızda bu toplumların sorunun değil, çözümün bir parçası oldukları.
John Clarke	Bea Campbell'in savı, Anderson'un düşüncesini

	<p>destekleyen delil olmadığı. Bir bağımlılık kültürünün ortaya çıktığıyla ilgili delil yok. Bunun yerine, sosyal yardım alan insanlar, kendi kontrollerinin dışında şartların kurbanı olmuşlar. Buna rağmen, bu engelleri aşmak için çabalıyorlar.</p> <p>Şimdi hem İddia makamı'nın savını hem de Savunma'nın karşı savını dinlemeyi bitirdik. İddia makamı'nın ne delili var? Bir sonraki kayıta Anderson'ın delillerini sunduğu, Anderson ve Campbell arasındaki radyo tartışmasını dinleyeceğiz. Kaydın devamını dinlerken, delili ve İddia makamı'nın savını desteklemek için kullanılan mantığı değerlendirin. Ne kadar inandırıcı ve ikna edici? Başka hangi açıklamalar geçerli olabilir? <i>Siz</i> başka hangi soruları sormak isterdiniz?</p>
--	---